ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 11ης Μαρτίου 1986 *

Στην υπόθεση 28/85,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Cour d'appel του Douai προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Alexandre Deghillage, κατοίκου Frameries (Βέλγιο)

και

Caisse primaire d'assurance maladie de Maubeuge (Γαλλία),

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 86 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους R. Joliet, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο Deghillage, εκκαλών στην κύρια δίκη, κατά την προφορική διαδικασία, αυτοπροσώπως,

— η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, κατά την προφορική διαδικασία, εκπροσωπούμενη από τον R. Abraham,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο J. Griesmar,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Ιανουαρίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1984, που περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Φεβρουαρίου 1985, το Cour d'appel του Douai (Γαλλία) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 86 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του προαναφερθέντος εθνικού δικαστηρίου μεταξύ του Alexandre Deghillage και του Caisse primaire d'assurance maladie (Ταμείου κυρίας ασφαλίσεως υγείας) της Maubeuge, το οποίο απέρριψε αίτηση που είχε υποβάλει ο Deghillage για να του χορηγηθεί σύνταξη λόγω επαγγελματικής ασθένειας.

3 Ο Deghillage, βέλγος υπήκοος, εργάστηκε στη Γαλλία από το Μάρτιο 1942 μέχρι το Δεκέμβριο 1948, στο Βέλγιο από τον Ιανουάριο 1949 μέχρι τον Απρίλιο 1958 και εκ νέου στη Γαλλία από τον Απρίλιο 1958 μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 1981 σε εργασίες που εκθέτουν σε θορύβους οι οποίοι μπορούν να βλάψουν την ακοή.

4 Στις 12 Σεπτεμβρίου 1980, ο Deghillage υποβλήθηκε σε πρώτη ακοογράφηση για να εξακριβωθεί αν έπασχε από ακοομετρικό ελάττωμα. Από τη δικογραφία δεν προκύπτει αν η ακοογράφηση αυτή έγινε στη Γαλλία ή στο Βέλγιο. Σε μια δεύτερη ακοογράφηση υποβλήθηκε στο Βέλγιο, στις 3 Δεκεμβρίου 1981, τρεις μέρες μετά την πρόωρη συντα-

ξιοδότηση του ενδιαφερομένου κατόπιν ομαδικής απολύσεως για οικονομικούς λόγους.

5 Στις 14 Ιανουαρίου 1982, ο Deghillage υπέβαλε στο Fonds des maladies professionnelles (Ταμείο επαγγελματικών ασθενειών) των Βρυξελλών αίτηση χορηγήσεως συντάξεως λόγω επαγγελματικής ασθένειας, στην οποία επισυνήψε ιατρική βεβαίωση της 12ης Δεκεμβρίου 1981, σύμφωνα με την οποία έπασχε από τραυματική κώφωση, τούτο δε βάσει της προαναφερθείσης ακοογραφήσεως της 3ης Δεκεμβρίου 1981.

6 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, κατά τη βελγική νομοθεσία, μια τέτοια ιατρική βεβαίωση συνιστά επαρκή απόδειξη για την ύπαρξη της επαγγελματικής ασθένειας, λόγω της οποίας ζητούνταν η χορήγηση συντάξεως.

7 Στις 28 Φεβρουαρίου 1983, το προαναφερθέν Ταμείο απέρριψε την αίτηση ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι ο ενδιαφερόμενος είχε εκτεθεί στον κίνδυνο για τελευταία φορά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους. Το ίδιο Ταμείο διαβίβασε, μόλις στις 5 νΑπριλίου 1983, το φάκελο στο Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants (Κέντρο κοινωνικής ασφαλίσεως διακινούμενων εργαζομένων) στο Παρίσι, προκειμένου να υπολογιστούν, από τους αρμόδιους γαλλικούς οργανισμούς, τα δικαιώματα του ενδιαφερομένου επί συντάξεως λόγω επαγγελματικής ασθένειας. Η διαβίβαση αυτή έγινε κατ' εφαρμογή του άρθρου 86, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1408/71, κατά το οποίο μια αίτηση που θα έπρεπε να υποβληθεί εντός ορισμένης προθεσμίας σε οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως ενός κράτους μέλους είναι παραδεκτή αν, εντός της ίδιας προθεσμίας, υποβλήθηκε σε αντίστοιχο οργανισμό άλλου κράτους μέλους. Στην περίπτωση αυτή, ο τελευταίος οργανισμός υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 86, δεύτερο εδάφιο, του προαναφερθέντος κανονισμού, να διαβιβάσει αμελλητί την αίτηση στον αρμόδιο οργανισμό.

8 Το Caisse primaire d'assurance maladie της Maubeuge, στο οποίο περιήλθε ο φάκελος στις 28 Απριλίου 1983, απέρριψε την αίτηση με την αιτιολογία ότι δεν είχαν τηρηθεί οι προϋποθέσεις που ορίζονται από τη γαλλική κανονιστική ρύθμιση, και που περιέχονται ειδικότερα στον πίνακα 42 του διατάγματος 81-507 της 4ης Μαΐου 1981, περί αναγνωρίσεως επαγγελματικών βλαβών της υγείας που προκαλούνται από το θόρυβο. Πράγματι, σύμφωνα με τον πίνακα αυτό, « το ακοομετρικό ελάττωμα που είναι αμφίπλευρο, μη θεραπεύσιμο και που παύει να επιδεινώνεται μετά την παύση της έκθεσης στον κίνδυνο » πρέπει, μετά την πρώτη εξέταση, να επιβεβαιώνεται με νέα ακοομέτρηση πραγματοποιούμενη μεταξύ τριών εβδομάδων και ενός έτους μετά την παύση της έκθεσης στους βλαπτικούς θορύβους. Επειδή δε ο Deghillage έπαυσε να εκτίθεται στον κίνδυνο στις 30 Νοεμβρίου 1981, η δεύτερη ακοογράφηση στην οποία υποβλήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 1981 δεν ανταποκρινόταν στην προϋπόθεση αυτή.

9 Αφού η αίτηση θεραπείας που υπέβαλε κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον της commission des recours gracieux και στη συνέχεια η προσφυγή ενώπιον της commission de première instance de sécurité sociale της Valenciennes δεν ευδοκίμησαν, ο ενδιαφερόμενος άσκησε έφεση ενώπιον του Cour d'appel του Douai, το οποίο, με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1984, ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

« Σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 86 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, ποια συνέπεια πρέπει να συναχθεί από την εκπρόθεσμη διαβίβαση της αίτησης από τον επιληφθέντα βελγικό φορέα προς το γαλλικό φορέα; »

10 Από το σκεπτικό της απόφασης παραπομπής προκύπτει σαφώς ότι το υποβαλλόμενο ερώτημα δεν αναφέρεται στο παραδεκτό αιτήσεως που υποβλήθηκε πεπλανημένως σε οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως κράτους μέλους, του οποίου η νομοθεσία δεν εφαρμόζεται κατά την έννοια του άρθρου 57, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71. Το εθνικό δικαστήριο ενδιαφέρεται στην πραγματικότητα να πληροφορηθεί αν το γεγονός ότι η αίτηση καταβολής παροχών διαβιβάστηκε εκπροθέσμως από τον οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως ενός κράτους μέλους στον αντίστοιχο οργανισμό άλλου κράτους μέλους επηρεάζει ή όχι τη θέση του ενδιαφερομένου έναντι ενός από τους δύο αυτούς οργανισμούς, όταν μάλιστα, λόγω αυτής της εκπρόθεσμης διαβιβάσεως, ο ενδιαφερόμενος αδυνατεί πλέον να συγκεντρώσει τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που ορίζονται από τη νομοθεσία του κράτους μέλους, το οποίο υποχρεούται να του καταβάλει παροχές, όπως στην περίπτωση του Deghillage.

11 Η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υποστηρίζουν στις παρατηρήσεις τους ότι το προαναφερθέν άρθρο 86 επέχει θέση διαδικαστικού κανόνα και μόνο και ότι καμία κύρωση δεν προβλέπεται σε περίπτωση μη τηρήσεώς του· επομένως, η μοναδική απάντηση που μπορεί να δοθεί βάσει της διατάξεως αυτής, ότι δηλαδή η εκπρόθεσμη διαβίβαση δεν επηρεάζει το παραδεκτό της αίτησης, δεν ανταποκρίνεται στο πραγματικό περιεχόμενο του υποβληθέντος ερωτήματος.

12 Η Επιτροπή υποστηρίζει εξάλλου ότι το Δικαστήριο, επειδή παγίως μεριμνά να διαφωτίζει πλήρως τα παραπέμποντα δικαστήρια ως προς το περιεχόμενο του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να συμπληρώνει το υποβαλλόμενο ερώτημα παραπέμποντας σε άλλες διατάξεις του εν λόγω δικαίου που διευκολύνουν την απάντηση στο πρόβλημα που αντιμετωπίζει το εθνικό δικαστήριο.

13 Δεδομένου ότι το Δικαστήριο μπορεί, εφόσον παρίσταται αναγκαίο, να αναδιατυπώνει τα υποβαλλόμενα ερωτήματα, έτσι ώστε να δίδονται στον εθνικό δικαστή όλα τα στοιχεία κοινοτικού δικαίου που μπορούν να του επιτρέψουν να επιλύσει τη διαφορά που έχει υποβληθεί στην κρίση του, το υποβληθέν ερώτημα πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι αναφέρεται στο ζήτημα αν, σε περίπτωση εκπρόθεσμης διαβιβάσεως της αίτησης, υπεισέρχονται και άλλες διατάξεις κοινοτικού δικαίου, πέρα από το άρθρο 86 του κανονισμού 1408/71, που προσδιορίζουν την έννομη κατάσταση του ενδιαφερομένου σχετικά με το δικαίωμά του να λάβει κάποια παροχή από τους οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως.

14 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, προέχει να επιλυθεί το ζήτημα αν η ιατρική διάγνωση επαγγελματικής ασθένειας, που έχει γίνει προσηκόντως σε κράτος μέλος, πρέπει να αναγνωρίζεται σε άλλο κράτος μέλος για τη χορήγηση παροχής.

15 Πρέπει, σχετικώς, να ληφθεί υπόψη όλως ιδιαιτέρως το άρθρο 57, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, κατά το οποίο « αν η χορήγηση παροχών επαγγελματικής ασθένειας δυνάμει της νομοθεσίας κράτους μέλους εξαρτάται από τον όρο ότι η εν λόγω ασθένεια έχει διαπιστωθεί ιατρικά για πρώτη φορά στο έδαφός του, ο όρος αυτός θεωρείται ότι πληρούται, όταν η ασθένεια διεγνώσθη για πρώτη φορά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ». Αυτό ισχύει στην περίπτωση του Deghillage, η επαγγελματική ασθένεια του οποίου διαγνώστηκε προσηκόντως στο Βέλγιο, ενώ η νομοθεσία που έχει εφαρμογή στην περίπτωσή του για τη χορήγηση των παροχών είναι η γαλλική.

16 Δυνάμει της προαναφερθείσας διάταξης, που εισάγει εξαίρεση από την παράγραφο 1 του άρθρου 57, κατά την οποία οι παροχές χορηγούνται αποκλειστικά δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους που υποχρεούται να τις καταβάλει, μια ιατρική διάγνωση που έγινε σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την αναγνώριση επαγγελματικής ασθένειας, έστω και αν η νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους δεν αναγνωρίζει τις διαγνώσεις που γίνονται στην αλλοδαπή.

17 Η υποχρέωση αναγνωρίσεως της διάγνωσης επαγγελματικής ασθένειας που έγινε σε άλλο κράτος μέλος συνεπάγεται ότι οι αρμόδιοι οργανισμοί του κράτους που υποχρεούται να καταβάλει τις παροχές δεν μπορούν να προβάλλουν αντιρρήσεις για το λόγο ότι η ύπαρξη μιας επαγγελματικής ασθένειας διαπιστώθηκε σύμφωνα με τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους. Πράγματι, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η διαδικασία της διά-

γνωσης μιας επαγγελματικής ασθένειας, που έχει προσηκόντως εφαρμοστεί σε ένα κράτος μέλος, πρέπει να διεξαχθεί σύμφωνα με τους κανόνες μιας αλλοδαπής νομοθεσίας· τούτο δε πολύ περισσότερο όταν, κατά το χρόνο που γίνεται η διάγνωση αυτή στην περίπτωση προσώπων που έχουν εργαστεί σε διάφορα κράτη μέλη, όπως εν προκειμένω, δεν είναι ακόμη προσδιορισμένο το κράτος μέλος που θα υποχρεωθεί να καταβάλει τις παροχές ασθένειας.

18 Στο υποβληθέν ερώτημα προσήκει, επομένως, η απάντηση ότι η ιατρική διάγνωση επαγγελματικής ασθένειας πρέπει να αναγνωρίζεται από το κράτος μέλος, το οποίο υποχρεούται να καταβάλει τις παροχές κατά την έννοια του άρθρου 57, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, έστω και αν η διάγνωση αυτή έγινε σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

19 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει, ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης, το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1984 το Cour d'appel του Douai, αποφαίνεται:

Η ιατρική διάγνωση επαγγελματικής ασθένειας πρέπει να αναγνωρίζεται από το κράτος μέλος, το οποίο υποχρεούται να καταβάλει τις παροχές κατά την έννοια του άρθρου 57, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, έστω και αν η διάγνωση αυτή έγινε σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου.

Joliet Bosco O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαρτίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

R. Joliet